

Sygn. akt VIII U 2185/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Gliwicach

sprawy A. M. i Z. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o podstawę wymiaru składek

na skutek odwołania A. M. i Z. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 2 października 2015 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż stwierdza, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia ubezpieczonej A. M. u płatnika składek (...) Z. Ł. w okresie od 20.04.2015r. stanowi kwota 2800zł (dwa tysiące osiemset złotych) netto.

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującej A. M. kwotę 600zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Joanna Smycz

Sygn. akt VIII U 2185/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. Inspektorat w T. ustalił, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ubezpieczonej A. M. od 20 kwietnia 2015 r. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek Z. Ł. stanowi kwota 1.750 zł, odpowiadająca minimalnemu wynagrodzeniu za pracę.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w toku postępowania wyjaśniającego, ustalił, iż A. M. od 20 kwietnia 2015 r. została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek Z. Ł., zaś już od 19 czerwca 2015 r. korzystała ze zwolnienia lekarskiego w związku z ciążą. Strony zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony, na podstawie której ubezpieczona została zatrudniona

na stanowisku asystenta ds. handlowych i szkoleniowych w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 2.800 zł netto. ZUS nie kwestionował faktu zawarcia przez strony umowy o pracę, natomiast wątpliwości organu rentowego budziła wysokość ustalonego przez ubezpieczoną i płatnika składek wynagrodzenia w kwocie 2.800 zł brutto miesięcznie, przy podpisaniu od razu umowy na czas nieokreślony. W ocenie ZUS, nieuzasadnione jest przyznanie wynagrodzenia w wysokości 2.800 zł netto dla pracownika, który podejmuje zatrudnienie po raz pierwszy u danego pracodawcy. Zdaniem organu rentowego okoliczności sprawy wskazują, że ustalenie wynagrodzenia w tej wysokości służyło jedynie do zapewnienia ubezpieczonej wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego. ZUS powołując się na treść art. 58 k.c. zakwestionował ważność uzgodnień stron umowy o pracę w zakresie dotyczącym ustalenia wysokości wynagrodzenia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyli ubezpieczona oraz płatnik składek. Wnieśli oni o zmianę zaskarżonej decyzji i uznanie, że ubezpieczona podlegała ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy o pracę u płatnika składek z podstawą wymiaru składek 2.800 zł netto miesięcznie. Ubezpieczona podniosła, iż stanowisko ZUS jest dla niej krzywdzące, gdyż pracę wykonywała z należytą starannością i nie planowała korzystania ze zwolnienia lekarskiego w krótkim czasie od podjęcia zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. ZUS argumentował, że odwołujący nie przedstawili żadnych dowodów odnośnie wykonywanej przez ubezpieczoną pracy uzasadniających zwiększenia wynagrodzenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona A. M. urodzona (...) z wykształcenia jest filologiem rosyjskim. Przed zatrudnieniem u płatnika składek pracowała w charakterze przedstawiciela handlowego w firmie ojca.

Sąd ustalił, że Z. Ł. jest właścicielem ośrodka szkolenia kierowców (...) w P., który prowadzi od roku 2002. Ośrodek poprzednio mieścił się w G., w roku 2014 został przeniesiony do P.. Pierwotnie płatnik składek prowadził ośrodek samodzielnie – sam organizował szkolenia, zatrudniał osoby prowadzące własną działalność w charakterze instruktorów jazdy. W roku 2014 zdecydował się zatrudnić stażystkę do pomocy przy prowadzeniu działalności w związku z jej gorszym prosperowaniem z powodu mniejszej ilości organizowanych kursów. Po 3 miesiącach stażystka zrezygnowała z pracy. Odwołujący pracował sam i nie miał w tym czasie nikogo na zastępstwo. Z uwagi na zły stan zdrowia, chciał skorzystać z pomocy i przekazać część swoich obowiązków. Z tego względu poszukiwał pracownika do organizacji szkoleń, działań handlowych oraz wykonywania funkcji reprezentacyjnych. Po około roku, tj. w roku 2015, płatnik składek zgłosił do Urzędu Pracy w T., iż poszukuje stażysty. Ubezpieczona była w tym czasie zarejestrowana w tym Urzędzie Pracy jako bezrobotna. Ubezpieczona odpowiedziała na ogłoszenie, zaś odwołujący przyjął ją na staż. W ramach stażu ubezpieczona wykonywała pracę polegającą na szeroko rozumianym prowadzeniu ośrodka, tj. organizowaniu szkoleń, ustalaniu grafiku jazd z instruktorami i klientami, pozyskiwaniu klientów na szkolenia itp., za co uzyskiwała płacę w wysokości 1.000 zł netto miesięcznie. W związku z kluczową rolą ubezpieczonej w prowadzeniu firmy płatnik ubezpieczona sygnalizowała, iż oczekuje wyższej płacy, sugerując wynagrodzenie w granicach 4.000-5.000 złotych. Celem ustalenia odpowiedniej wysokości wynagrodzenia, odwołujący zasięgnął opinii innych ośrodków szkoleniowych, a także (...) oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.. Wysłał także ubezpieczoną na rozmowę rekrutacyjną do firmy (...) zajmującej się doradztwem personalnym. Firma wystawiła ubezpieczonej pozytywną opinię rekrutacyjną, określając sugerowane wynagrodzenie w granicach 2.600-3.000 zł netto. W trakcie stażu ubezpieczona brała udział w licznych szkoleniach podnoszących jej kwalifikacje, ukierunkowanych na rodzaj wykonywanej przez nią pracy. Staż trwał do dnia 19 kwietnia 2015 r.

Z dniem 20 kwietnia 2015 r. ubezpieczona została zatrudniona przez płatnika składek na podstawie umowy o pracę. Ostatecznie wysokość wynagrodzenia ustalono na 2.800 zł netto. W tym okresie odwołujący uzyskiwał dochody na poziomie umożliwiającym zatrudnienie ubezpieczonej przy uwzględnieniu ww. stawki. Ubezpieczona zajmowała w firmie stanowisko kierownicze. Jej zadania obejmowały koordynację działania ośrodka, a więc kontakty z klientami, organizację szkoleń, prowadzenie kalendarza spotkań, prowadzenie ewidencji, umawianie klientów z instruktorami,

kontakty handlowe, prowadzenie portalu internetowego ośrodka, prowadzenie negocjacji, korespondencji itp. Pracowała w wymiarze 8 godzin dziennie, ponadto niejednokrotnie angażowała się także w prowadzenie firmy poza czasem pracy. Wykonywana przez ubezpieczoną praca zwiększyła w sposób znaczący ilość prowadzonych szkoleń, a przez to także dochody firmy. Ponadto umożliwiła odwołującemu przekazanie znacznej części obowiązków, co ze względu na jego stan zdrowia było jednym z głównych celów zatrudnienia ubezpieczonej.

Na początku czerwca 2015 r. ubezpieczona zaczęła odczuwać dolegliwości, z którymi zgłosiła się do lekarza. Lekarz stwierdził ciążę, zaś ze względu na uprzednie problemy ubezpieczonej skutkujące poronieniem w roku 2012, wydał zwolnienie lekarskie od dnia 19 czerwca 2015 r. Ubezpieczona urodziła 29 stycznia 2016 r.

W dniu zawarcia umowy o pracę ubezpieczona nie wiedziała, że jest w ciąży. Od chwili dowiedzenia się o ciąży planowała pracować możliwie jak najdłużej, co zostało jednak utrudnione przez komplikacje zdrowotne.

Po przejściu ubezpieczonej na zwolnienie lekarskie płatnik składek na powrót prowadzi firmę, pomaga mu żona. Od czasu przerwania wykonywania pracy przez ubezpieczoną sytuacja finansowa ośrodka pogorszyła się. Odwołujący aktywnie poszukuje pracownika na stanowisko ubezpieczonej, oferując znacznie wyższe wynagrodzenie za to stanowisko niż otrzymywała ubezpieczona, w związku z potrzebą przejęcia obowiązków ubezpieczonej na czas jej nieobecności. Po zakończeniu urlopu macierzyńskiego ubezpieczona chce powrócić do pracy u odwołującego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego, w tym akt zasiłkowych ubezpieczonej, opinii rekrutacyjnej z dnia 15 marca 2015 r. (k. 69), pisma Urzędu Skarbowego w G. z dnia 21 września 2015 r. oraz pisma Urzędu Skarbowego w T. z dnia 14 września 2015 r. odnośnie wysokości dochodów Z. Ł. za lata 2013 i 2014 (pisma znajdują się w dokumentacji organu rentowego), zeznań świadka T. H. (nagranie z rozprawy z dnia 2 marca 2016 r. min. 18.26 i n., k.71 i n.) oraz przesłuchania odwołujących A. M. i Z. Ł. (nagranie z rozprawy z dnia 2 marca 2016 r. min. 47.03 i n. k.73 i n.).

Sąd ocenił zgromadzony materiał dowodowy jako kompletny i wiarygodny, a przez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Zeznania odwołujących i świadka pokrywały się i uzupełniały, nadto znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. Przedstawione w sprawie dokumenty nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności, w szczególności nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonej i płatnika składek zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz.121), zwanej ustawą systemową, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów.

Po myśli art. 11 ust. 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3 i 12, zaś według art. 12 ust. 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy systemowej, pracownicy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Za pracownika natomiast – w myśl art. 8 ust 1 – uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem, że jeżeli pracownik spełnia kryteria określone dla osób współpracujących, o których mowa w ust. 11 – dla celów ubezpieczeń społecznych jest traktowany jako osoba współpracująca.

W myśl art. 46, ust. 1 wskazanej wyżej ustawy płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Natomiast po myśli art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 ustawy, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, ubezpieczenie chorobowe oraz wypadkowe z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Wreszcie, art. 83 ust. 1 ustawy systemowej przyznaje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych kompetencje do wydawania decyzji w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności między innymi: zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, przebiegu ubezpieczeń, ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

W przedmiotowej sprawie nie był przedmiotem sporu fakt podlegania przez A. M. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnemu jako pracownika zatrudnionego przez płatnika składek Z. Ł.. Fakt zatrudnienia jej przez tego płatnika składek jak i okres zatrudnienia i faktyczne świadczenie pracy przez ubezpieczoną nie były bowiem negowane przez organ rentowy.

Przedmiotem sporu była natomiast wysokość podstawy wymiaru składek ustalona przez strony umowy o pracę w wysokości 2.800 zł brutto.

W ocenie organu rentowego, ustalenie wynagrodzenia w tej wysokości, miało na celu jedynie zapewnienie ubezpieczonej możliwości skorzystania z wyższych świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. Argumentami przemawiającymi za takim stanowiskiem były: zakres obowiązków ubezpieczonej, który co do zasady pozostał niezmienny względem jej obowiązków z okresu stażu oraz skorzystanie przez ubezpieczoną ze zwolnienia lekarskiego w związku z ciążą już od 19 czerwca 2015 r. ZUS powołał się na pozorność, a z ostrożności procesowej także na nieważność postanowień umowy dotyczących wysokości wynagrodzenia wskazując na ich niezgodność z zasadami współzycia społecznego.

Zgodnie z art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

W myśl § 2 nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego.

Z kolei zgodnie z § 3 jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana.

Zaś w myśl art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

W ocenie Sądu orzekającego cytowane wyżej przepisy nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż działaniu stron nie sposób zarzucić naruszenia zasad współzycia społecznego ani pozorności.

W teorii prawa cywilnego uważa się, że czynnością prawną podjętą w celu obejścia ustawy jest czynność wprowadzenie objęta zakazem prawnym, ale przedsięwzięta w celu osiągnięcia skutku zakazanego przez prawo. Skorzystanie z ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym w postaci zasiłków z tego ubezpieczenia nie może być uznane za obejście przepisów prawa.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że samo zawarcie umowy o pracę nawet w okresie ciąży, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie zasiłku macierzyńskiego nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z

prawem (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 6 lutego 2006r., III UK 156/05, LEX nr 272549, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005r., II UK 320/04, OSNP 2006/7-8/122).

Natomiast ustalenie w umowie o pracę rażąco wysokiego wynagrodzenia za pracę może być, w konkretnych okolicznościach, uznane za nieważne, jako dokonane z naruszeniem zasad współzycia społecznego, polegającym na świadomym osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu (art. 58 § 3 k.c. w związku z art. 300 k.p.) (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014r., I UK 302/13, LEX nr 1503234, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005r., III UK 89/05, OSNP 2006/11-12/192). Każdorazowo jednak należy badać okoliczności konkretnego przypadku

Dopuszczalna jest ocena ważności treści umów o pracę wg reguł prawa cywilnego na podstawie art. 58 k.c. w zw. z art. 300 k.p., w tym ocena wysokości umówionego przez strony wynagrodzenia dokonywana zarówno na gruncie prawa pracy jak i na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych. Nadto przyjmuje się, że kontrola wynagrodzenia za pracę w aspekcie świadczeń z ubezpieczenia społecznego – zarówno w zakresie zgodności z prawem, jak i zasadami współzycia społecznego – może być prowadzona przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (vide uzasadnienie do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005r., II UZP 2/05, OSNP 2005/21/338).

Zgodnie z art. 78 kodeksu pracy (t.j. Dz.U. z 2014r., poz.1502) wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość pracy.

Przyjmuje się, że podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy. Ocena godziwości wynagrodzenia wymaga uwzględnienia okoliczności każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji (uzasadnienie do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005r., II UZP 2/05, OSNP 2005/21/338). Zdaniem Sądu Najwyższego do oceny ekwiwalentności wynagrodzenia należy stosować wzorzec, który w najbardziej obiektywny sposób pozwoli ustalić poziom wynagrodzeń za pracę o zbliżonym lub takim samym charakterze, który będzie uwzględniał również warunki obrotu i realia życia gospodarczego. W wyroku z dnia 23 stycznia 2014r. (I UK 302/13, LEX nr 1503234) Sąd Najwyższy wskazał, że wzorzec godziwego wynagrodzenia, który czyni zadość ekwiwalentności zarobków do rodzaju i charakteru świadczonej pracy oraz posiadanych przez pracownika doświadczenia i kwalifikacji zawodowych będzie uwzględniał między innymi takie czynniki, jak: siatka wynagrodzeń obowiązująca w zakładzie pracy; średni poziom wynagrodzeń za taki sam lub podobny charakter świadczonej pracy w danej branży; wykształcenie; zakres obowiązków; odpowiedzialność materialna oraz dyspozycyjność.

Na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych wysokość osiąganego wynagrodzenia ma doniosłe skutki gdyż wynagrodzenie stanowi podstawę wymiaru składek na poszczególne ubezpieczenia a zatem ma przełożenie na wysokość pobieranych świadczeń. Niesie to za sobą skutki zarówno w sferze interesu ubezpieczonego jak i interesu społecznego. Ustalenie nadmiernie wygórowanego wynagrodzenia prowadzącego – w okolicznościach konkretnej sprawy – do pobierania wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nieadekwatnych do odprowadzonych wcześniej składek pozostaje w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego, do których na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych należy zaliczyć m. in. zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, zasadę solidaryzmu ubezpieczeń społecznych, zasadę ochrony interesów i niepokrzywdzenia innych ubezpieczonych, zasadę nieuprawnionego nieuszcupiania środków FUS.

Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd orzekający doszedł do przekonania, że wynagrodzenie ubezpieczonej w kwocie 2.800 zł netto ustalone od dnia 20 kwietnia 2015 r. w pełni odpowiadało charakterowi powierzonych jej stanowiska i zakresowi

obowiązków i nie jest wynagrodzeniem wygórowanym, zwłaszcza biorąc pod uwagę aktualne koszty życia.

Zatrudnienie ubezpieczonej przez płatnika składek zostało podyktowane realną potrzebą zatrudnienia. Z. Ł. z uwagi na wiek oraz stan zdrowia poszukiwał osoby, która przejęłaby część, a nawet większość jego obowiązków związanych z prowadzeniem ośrodka szkolenia. Ubezpieczona z kolei poszukiwała pracy, a uwagi na trudności na rynku pracy zdecydowana była podjąć pracę również nie związaną z jej wykształceniem.

Ubezpieczona została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy i faktycznie przejęła większość obowiązków odwołującego. Zajmowała się w zasadzie dokonywaniem najważniejszych czynności związanych z prowadzeniem firmy.

Sąd zwraca uwagę, iż zatrudniający ubezpieczoną płatnik składek sam zaproponował stawkę wynagrodzenia uznając ją za odpowiednią. Taka wysokość wynagrodzenia została dodatkowo potwierdzona w toku konsultacji z innymi przedsiębiorcami, a także przez specjalistów doradztwa personalnego, co tylko dodatkowo potwierdza jej adekwatność do kompetencji oraz zaangażowania ubezpieczonej.

Na ważność postanowień umowy, w tym ustalonego wynagrodzenia nie wpływa fakt, że ubezpieczona w niedługim czasie od podjęcia pracy zaczęła korzystać ze zwolnienia lekarskiego w związku z ciążą. Fakt bycia w ciąży nie może być przeciwwskazaniem do podjęcia pracy w pełnym wymiarze czasu za godziwym wynagrodzeniem.

Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania Sąd – na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję uznając, że w okresie od 20 kwietnia 2015 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę odwołującej A. M. u odwołującego Z. Ł. stanowi kwota 2.800 zł.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 490 ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-) SSO Joanna Smycz